

De succesvolle influencer Suze leidt een droomleven in Marbella. Tot het noodlot toeslaat en de vraag rijst: wat moeten die perfecte plaatjes precies verbergen?

LINDA VAN RIJN

MARBELLA

THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Marbella

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Marbella

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

MET EEN DROGE KLIK SPRONG DE AUTO VAN HET SLOT. Suze Peters stapte in en startte de motor, die zacht gromde. Een geluid dat Maarten altijd een glimlachje bezorgde, maar haar liet het koud. Ze richtte de blower op haar gezicht en voelde de warmte wegtrekken. Dit was het moment om de wagen in z'n achteruit te zetten, om zich heen te kijken, het parkeervak te verlaten. Maar ze deed het niet. In plaats daarvan staaarde ze als verdoofd voor zich uit.

Ze legde haar handen om het stuur om het trillen tegen te gaan. Het was alsof de woorden die in haar hoofd terugkwamen, nu pas hun effect op haar hersenen sorteerden.

Ze waren met z'n tweeën geweest. Lena Gomez en haar collega, een man van een jaar of vijftig die Suze eerder had gezien maar wiens naam haar was ontschoten. Hij leidde het onderzoek, maar Lena voerde het woord. Sommige gesprekken lieten zich nu eenmaal makkelijker in een moedertaal voeren, en die van zowel Suze als Lena was Nederlands. Het wegnemen van een taalbarrière had de boodschap echter niet kunnen verzachten.

‘We hebben onze richtlijnen’, had Lena Gomez vertaald. ‘We hebben onze protocollen gevolgd om vast te stellen of er sprake is van onvrijwillige verdwijning, maar daarvoor hebben we geen aanwijzingen gevonden. Daarom richten we ons nu op andere onderzoeken en zullen we in deze zaak alleen nog verder rechercheren als er nieuwe informatie boven tafel komt.’

Suze had niet geweten wat ze moest antwoorden. Dat ze het begreep? Dat ze snapte dat een volwassen vrouw ook vrijwillig kon verdwijnen, en dat dat Maria’s goed recht was? Op rationeel niveau was dat misschien wel zo. Het was nu ruim drie maanden geleden en de appjes toonden aan dat er geen sprake was van dwang of geweld. Of de dood.

‘Maar het klopt gewoon niet’, had ze echter gezegd, met droge mond en verhitte wangen door de opwinding en de kapotte airconditioning. Rationeel kon er zoveel gezegd worden, er was ook nog zoiets als gevoel en dat zei, nee schrééuwde, al vanaf de eerste dag dat er meer

aan de hand was. De appjes waren niet in Maria's stijl geschreven, het briefje was haar handschrift niet.

'Als er nieuwe informatie komt, zullen we uiteraard het onderzoek voortzetten', had de rechercheur gezegd en Lena had het weer vertaald. 'Maar voor nu sluiten we het dossier.' In de donkerbruine ogen van Lena Gomez had Suze gemeend professioneel medeleven te zien. 'Het spijt me', had de vrouw erbij gezegd, al was het niet duidelijk wat haar precies speet: de boodschap zelf of dat zij degene was die hem moest overbrengen?

'Maar wat als het niet zo is?' had Suze gevraagd. Ze wilde niet wanhopig klinken, maar haar stem had automatisch wel die toon aangenomen. 'Maria zou niet zomaar verdwijnen...'

'Op dit moment moeten we concluderen dat Maria Kovac er zelf voor heeft gekozen om weg te gaan en ergens anders haar leven voort te zetten', had de rechercheur geduldig gezegd, al was aan zijn stem te horen geweest dat hij het gesprek ging afronden. 'Ik begrijp dat dat een lastig te verwerken boodschap is, maar soms maken mensen keuzes die we niet kunnen volgen. En ze hebben het recht om dat te doen.'

Het geluid van een claxon haalde haar uit de herinnering. De bestuurder van een rode Seat maakte wilde gebaren en leek niet gelukkig met de tijd die het haar kostte om weg te rijden. Ze stak verontschuldigend haar hand op, draaide het parkeervak uit en reed de weg op. Ze moest Celine bellen, en Maarten. Maar ze hield haar

handen op het stuur en met haar hoofd in de koude luchtstroom zocht ze haar weg door het drukke stadsverkeer.

*

‘Hé.’

Lena Gomez schrok op toen ze een bekende stem achter zich hoorde. Ze keek om, in het lachende gezicht van Juan. ‘Wacht je tot je ijskoffie hebt?’ vroeg haar man met een blik op de cappuccino die ze onder het apparaat had laten staan terwijl ze in gedachten verzonken uit het raam had staan staren. Daar was niet veel te zien: aan de achterkant van het politiebureau boden de ramen uitzicht op een parkeerplaats en wat vuilcontainers.

Lena grijnsde. ‘Zoals je weet, drink ik hem het liefst lauw.’ Dat klopte wel, ze stond erom bekend dat ze altijd haar koffie vergat tot die zo ver was afgekoeld dat de smaak er ook wel zo’n beetje vanaf was.

‘Drukke dag?’ Juan overhandigde haar haar beker en ging in de kastjes op zoek naar een schoon exemplaar voor zichzelf. Lena keek naar zijn rug. Onder zijn strakke polo waren zijn spieren goed te zien en haast automatisch gingen haar gedachten terug naar gisteravond, toen...

‘Nou?’ vroeg Juan omdat een antwoord uitbleef. Ze knipperde even. Als je bij dezelfde organisatie werkte

als je echtgenoot liepen werk en privé al snel door elkaar, maar ze moest zichzelf nu tot de orde roepen.

‘Ja’, zei ze uiteindelijk. ‘En jij?’

Hij plaatste zijn beker onder het koffiezetapparaat en drukte op de knop voor espresso. Daarna knikte hij. ‘De harddrives zijn binnen en worden nu klaargemaakt voor onderzoek. Dat kan heftig worden.’

Lena knikte begrijpend. Juan kon nooit erg veel delen over waar hij zich binnen de zedenpolitie mee bezighield, omdat zijn geheimhoudingsplicht hem belette inhoudelijk op de onderzoeken in te gaan. Maar Lena wist dat zijn team kort geleden een grote hoeveelheid datadragers in beslag had genomen, waarop zeer heftig beeldmateriaal te zien was. De zedenrechercheurs slokten zich bij toerbeurt op in een speciale ruimte waar ze zich door de duizenden foto’s en video’s heen werkten. Nooit langer dan een uur achter elkaar, dat kon geen mens verdragen.

‘Vanavond El Pincho?’ stelde ze voor, omdat ze wist dat Juan na zo’n heftige dag behoefte had aan tapas en een goed glas wijn. Dat was zijn manier om stoom af te blazen.

‘Goed idee.’ Hij glimlachte naar haar en stak zijn hand uit, waarmee hij een haarlok achter haar oor plaatste. ‘Dank je wel dat je altijd weet wat ik nodig heb.’

Even gleden haar gedachten naar die ene vakantie, nu vier jaar geleden. Die ene dag dat ze op het strand een man had gezien aan wie haar oog onmiddellijk was blij-

ven hangen. Een man van wie ze meteen voelde: ik moet jou leren kennen. Waarna ze, geheel tegen haar natuur in, op hem af was gestapt om een praatje aan te knopen, aangemoedigd door haar vriendinnen. De dag, kortom, waarop ze Juan ontmoette en waarop ze nog niet had kunnen vermoeden dat ze bijna twee jaar later haar appartement in Den Bosch zou inruilen voor een appartement in Marbella, haar betrekking bij de Nederlandse politie voor een baan als agent in Marbella en haar oer-Hollandse achternaam Jansen voor het Spaanse 'Gomez'. Of eigenlijk voor het dubbele 'Jansen-Gomez', maar ze gebruikte alleen de naam van haar echtgenoot.

'En jij?' vroeg Juan, waarmee hij haar uit haar gedachten haalde. Zijn blik was onderzoekend. 'Je ziet er wat aangeslagen uit? Heftige inzet gehad?'

Ze schudde haar hoofd. Als agent maakte ze de nodige dingen mee op straat, maar vandaag was ze alleen nog maar op het bureau geweest. 'Nee, dat niet. Wel een lastig gesprek net.'

'O?' Hij fronste. 'Met wie?'

'Die verdwijningszaak van Lopez, waar hij me heeft gevraagd om te tolken. Er is besloten die zaak voorlopig te sluiten.'

'O?' Juan fronste. 'Waarom?'

'Het onderzoek ligt helemaal stil, er is geen enkele aanwijzing gevonden dat ze tegen haar wil is meegenomen. Het heeft er juist alle schijn van dat ze gewoon weg wilde en is vertrokken zonder haar vriendinnen in te lichten.'

‘Maar...?’ vroeg Juan, die zoals gewoonlijk haarfijn aanvoelde wat ze níét uitsprak. Lena draaide haar koffie beker rond in haar handen. ‘Ik weet het niet. Misschien laat ik me te veel meeslepen, maar ik vond het lastig om dat gesprek te voeren vandaag. Alsof ik zelf ook de frustratie voelde die ik bij die vriendin zag. Er moet toch íéts te vinden zijn?’

Juan knikte een paar keer. ‘Ik denk dat vermissingen het lastigst te accepteren zijn, zowel voor ons als voor de omgeving van de vermiste. Mensen hebben een vorm van afsluiting nodig, zelfs als daarmee hun ergste nachtmerrie bewaarheid wordt. Alles is beter dan niet-weten.’

Ja, bedacht Lena al knikkend, dat was precies wat ze bedoelde. Ze haalde diep adem en glimlachte naar haar man. ‘Maar nu: weer aan het werk. Er wachten zes processen-verbaal op uitwerking, dus voorlopig ben ik nog wel even onder de pannen.’

Hij wenste haar succes, pakte zijn koffie en drukte snel een kus op haar wang voor hij wegliep. Lena dacht nog even aan het gesprek dat ze net had gevoerd. Eigenlijk had ze niets met de zaak van de verdwenen vrouw te maken, als agent werd ze ingezet op spoedmeldingen en om de openbare orde te bewaken. Het was haar droom in de toekomst bij de recherche te werken, maar eerst moest ze meters maken, ervaring opdoen. Toen Bernardo Lopez, de teamchef van de recherche, haar had gevraagd te assisteren bij de zaak-Maria Kovac, had ze

die kans dan ook met beide handen aangepakt. Ze werd voornamelijk ingezet als tolk tussen de Nederlandsprekende vriendinnen van Maria en de leden van het rebercheteam, maar Lopez had haar ook gevraagd kleine dingen uit te zoeken. Daardoor voelde ze zich nu meer betrokken bij de zaak dan ze als agent geweest zou zijn. Maar het was tijd om los te laten. De zaak was vooralsnog gesloten, er wachtten honderd andere klusjes op haar. Met haar koffie liep ze de gang op, terug naar haar werkplek. Resoluut sloot ze het nieuwsbericht over de vermissing van Maria dat ze had zitten lezen en met een zucht trok ze het eerste proces-verbaal naar zich toe. Het zou nog een lange dag worden.

*

Vaga wist het zodra ze de straat uit liepen. Links was een klein blokje om, rechts was voor het strand. Hij keek naar haar om, als om bevestiging te zoeken. Suze knikte. De overtuiging dat de hond haar menselijke communicatie kon begrijpen was misschien belachelijk, maar Vaga bewees elke dag haar gelijk. ‘Ja jongen’, zei ze met de opgewekte stem die ze speciaal voor hem bewaarde, ook al voelde ze zich verre van opgewekt. ‘We gaan lekker zwemmen.’

Meer aansporing had hij niet nodig. Met een rotgang schoot hij weg, de straat uit, de hoek om. Toen ze hem weer in het zicht kreeg, ontweek hij behendig een fietser

voor hij over het lage muurtje sprong dat het fietspad van het strand scheidde.

‘Deze wordt het’, had Suze maanden eerder beslist gezegd bij de bezichtiging van het appartement. Of nee: penthouse, zoals de makelaar het consequent had genoemd, waarschijnlijk om de fikse huurprijs te rechtvaardigen. Uitzicht over de zee, het strand op minder dan vijf minuten lopen. Het centrum op korte afstand. Fietsafstand, al had diezelfde makelaar haar wat bevreemd aangekeken toen ze dat zei. De inrichting van het huis had haar een maand gekost en naast vele nieuwe volgers ook vijf lucratieve samenwerkingen opgeleverd. Maarten had soms grinnikend geluisterd naar haar telefoongesprekken. ‘Dus je krijgt van hen én een meubelset van een klein, Spaans jaarsalaris én twintigduizend euro om erover te posten?’ had hij ongelovig gevraagd, al kende hij na hun drie jaar samen de mechanismen van haar werk minstens zo goed als zijzelf. Toch kon ze zijn verwondering wel begrijpen. Ze voelde die zelf soms ook nog.

Later dan haar hond bereikte ze de waterlijn. Ze trok haar slippers uit en hield die in haar hand terwijl ze evenwijdig aan de zee begon te lopen. Vaga sprong in en uit het water, hapte vrolijk naar de golfjes en stormde onstuimig over een woest keffende jack russell heen. Suze grinnikte en ontweek de geërgerde blik van de eigenaar van het hondje door haar slippers schoon te spoelen in het water en haar weg te vervolgen. Haar

hond meldde zich met een tikje van zijn natte neus tegen haar hand en opspattend water op haar broek toen hij zich opnieuw in de golven stortte. Suze haalde haar telefoon uit haar tas en wachtte tot Vaga opnieuw het water deed opspatten. Toen maakte ze een foto, de waterdruppels haarscherp, Vaga's lichtbruine vacht vaag ertussen. Ze verschoof haar zonnebril naar haar haar en vouwde haar hand om het scherm van haar telefoon. Met samengeknepen ogen keurde ze de foto. Goedkeurend knikte ze. Ze zou hem later vandaag op haar story's plaatsen. Hij zou haar vele reacties met hartjes en sterretjes opleveren. Haar volgers hielden bijna nog meer van haar hond dan zichzelf.

Vagabundo, zo had Maria hem altijd bij zijn volledige naam genoemd. Dan was er soms iets dromerigs in haar blik verschenen, of misschien was het herkenning. Vagabundo, de zwerver. Had die naam iets bij haar losgemaakt?

De gedachte aan Maria bezorgde haar een benauwd gevoel dat ze inmiddels als vertrouwd was gaan beschouwen, maar dat zich door het gesprek bij de politie weer had verdiept. Drie maanden en vier dagen, zo lang was het nu geleden dat ze Maria voor het laatst had gezien. Drie maanden en twee dagen sinds ze naar de politie was gegaan. Een afwachtend beleid, dat had het protocol in eerste instantie voorgeschreven. 'Maar we hebben al twee dagen afgewacht', had Suze gezegd. 'Misschien is er wel iets gebeurd. Misschien ligt ze in haar huis en heeft ze hulp nodig.'

Vierentwintig uur later had ze op de stoep voor de flat gewacht terwijl vier agenten de trappen naar de derde verdieping beklommen en de deur van het kleine appartement van Maria forceerden. Niets te vinden, concludeerden ze al snel. Geen Maria, geen aanwijzingen dat er iets vreemds aan de hand was, gewoon helemaal niets. Ook geen persoonlijke bezittingen meer, of je moest haar meubels en keukengerei daartoe rekenen. Haar kleding was verdwenen, haar computer ook. De badkamer was leeg genoeg om de indruk te wekken dat ze had gepakt voor in elk geval één nacht weg, en misschien langer. Suze wist alleen niet wat er normaal gesproken allemaal stond, ze was vreemd genoeg maar één keer eerder in het appartement geweest.

Naast het bed had ze een inpaklijstje gevonden: kleding, opladers, een paar titels van boeken. Maria had precies opgeschreven wat ze wilde meenemen. Zie je wel, zei de politie, ze had haar vertrek zelf gepland. Maar wie van plan was al haar bezittingen mee te nemen, hoefde toch geen lijstje te maken? Bovendien was haar handschrift hoekiger dan normaal. Suze had het zelf vergeleken met het schuinschrift waarin Maria een kaartje voor haar verjaardag had geschreven. Maria verbond de letters met elkaar, op het briefje stonden de blokletters los. Het leek op elkaar, ja, maar het was niet hetzelfde.

De handschriftdeskundige van de politie was het met haar eens geweest, maar de marge stond toe dat het

handschrift op het lijstje nog altijd aan Maria werd toegeschreven. Wie een kaart schrijft, doet meer z'n best, dat was blijkbaar een universeel gegeven. Zwieriger, krulleriger, netter – zo'n kaartje deed ertoe. Anders dan een lijstje waarop je snel wat aantekeningen krabbelde. Dus ja, het kón, dat verschil in handschrift.

Het kón allemaal, had Suze de afgelopen maanden vaak met enige frustratie gedacht. De berichten die Maria had gestuurd nadat ze eerst een week van de radar was verdwenen, zou je met gemak als een geruststelling kunnen opvatten: het bewijs dat ze in leven en veilig was, zelfs dat ze er met haar volle verstand voor had gekozen om opnieuw naar het buitenland te vertrekken – had ze dat immers niet al eerder gedaan?

Maar dat Maria na haar jeugd in Slowakije ervoor had gekozen naar Spanje te verhuizen, zei alleen dat ze voor zichzelf een betere toekomst zag dan te trouwen met een boer en diens familieboerderij voort te zetten, zoals haar ouders graag hadden gezien. Een leven van vrijheid, zowel financieel als in haar keuzes, dat had ze voor ogen gehad. En dat had ze gekregen, hier in Marbella nog meer dan op de plekken waar ze eerder was geweest.

'Ergens blijven wordt niet louter gemotiveerd door een gebrek aan redenen om te vertrekken', had de recherche haar eerder in het onderzoek voorgehouden. 'Mensen maken keuzes die impulsief zijn, ondoordacht. Of juist maandenlang doordacht maar niet gedeeld. In het onderzoek moeten we blijven kijken naar de feiten

en die zijn dat ze haar spullen heeft ingepakt en vertrokken is, en heeft laten weten dat het goed met haar gaat.’

‘Ze heeft haar huur niet opgezegd.’

‘Niet betalen komt op hetzelfde neer.’

Het was niet te weerleggen, behalve met dat ene argument, dat argument dat voor Suze telde maar voor het onderzoek niet: het gevoel klopte niet. Het klopte al niet toen Maria niet was verschenen in het restaurant waar ze Suzes tweeëndertigste verjaardag vierden. Het klopte eigenlijk daarvoor al niet, toen Suze die ochtend bij het ontwaken was bedolven onder de berichtjes om haar te feliciteren maar een bericht van Maria ontbrak. Het was haar eerst nog niet zo opgefallen, maar toen ze rond de lunch een lang spraakbericht kreeg van Dion – was zes jaar niet genoeg om te accepteren dat het uit was? – waarin hij zelfs in het Spaans een verjaardagsliedje voor haar zong en zich realiseerde dat haar vertrek uit Nederland niet tot vergetelheid bij haar oude vrienden – voor zover je Dion daartoe kon rekenen – had geleid, realiseerde ze zich ineens dat van haar nieuwe vrienden alleen Maria nog niets van zich had laten horen. En dat was ongewoon voor iemand die elk wakker uur paraat leek te zijn om berichten te versturen en te beantwoorden.

Suze had in haar hoofd voorrang gegeven aan de gebruikelijke verklaringen: misschien was Maria de verjaardag vergeten of had ze telefoonproblemen. En Maria hoefde natuurlijk ook helemaal niets te sturen. Boven-

dien zouden ze elkaar die avond in het restaurant zien. Dat was een ideeetje van Maarten: met een klein groepje en lekker eten het nieuwe levensjaar inluiden. Suze had plannen gehad voor een groot feest, maar gaandeweg was haar enthousiasme voor haar eigen ideeën afgenomen, tot ze half wanhopig tegen Maarten had verzucht: ‘Help me onthouden dat we nooit een bruiloft organiseren.’ Toen had hij voorgesteld om het hele feestplan in te ruilen voor een etentje met zeven personen bij de bar waar Maria werkte en waar Suze maar niet kon kiezen wat er lekkerder was: de tapas of de cocktails.

Reikhalzend had ze die avond naar de komst van Maria uitgekeken, maar de enige die na een halfuurtje aan hun tafel was verschenen, was Enrico, de restaurant-eigenaar. ‘Ik vroeg me al af of ze hier wel zou zijn’, had hij wat bars gezegd, maar een blik op de lege stoel had hem zijn antwoord verschaft.

‘Hoe bedoel je?’ had Suze gevraagd.

‘Omdat ze me gisteren heeft laten zitten. Ze zou een late dienst werken, maar kwam niet opdagen. Ik had geen vervanging en heb wel tien keer gebeld.’

Het etentje was daarna aan Suze voorbijgegaan, hoe Celine en Max ook hun best hadden gedaan de sfeer erin te houden. Maarten had duidelijk niet goed geweten wat hij met de situatie aan moest en had wel tien keer gezegd dat Maria wel weer zou opduiken – waar dat ook op gebaseerd mocht zijn. Alleen Alexandra en Jorien hadden haar zorgen gedeeld.

Maria's telefoon stond wel aan, merkte Suze toen ze haar vriendin die avond talloze malen belde. Vreemd was dat eigenlijk, die neiging om maar zoveel mogelijk oproepen te stapelen als de voorgaande niet werden beantwoord. Alsof iemand bij de achtste oproep zou denken: o, je wil me echt spreken. Alsof opnemen de beloning was na de moeite van extra vaak bellen.

Zo werkte het nooit en dus ook niet bij de tien oproepen naar Maria vanuit het restaurant en de nog eens tien – het konden er ook vijftien zijn, of twintig, ze had ze niet meer geteld – die Suze die avond en nacht thuis nog had gedaan. De volgende ochtend had ze naar de politie gebeld in de hoop dat de verdwijning daar meteen werd opgepakt, maar de agent aan de telefoon vertelde haar dat de politie in dergelijke gevallen de eerste uren een afwachtend beleid hanteerde. Na wat een eeuwigheid leek, had Suze de uren afgeteld om zich de volgende dag op het bureau te melden. Uiteindelijk was de politie dan naar Maria's appartement gegaan. In de tussentijd was Suze zelf natuurlijk allang bij het huis geweest, maar wat kon ze beginnen voor een dichte deur? Nog maar eens bellen en luisteren of de telefoon binnen overging. Wat niet het geval was, al was het maar omdat de oproep toen voor het eerst direct naar de voicemail werd gestuurd. Misschien had ze het toen al geweten, nog voor het politieonderzoek, nog voor de maanden die volgden zonder enig teken van leven. Maria was verdwenen.

Vaga meldde zich weer met zijn snuit tegen haar hand. Een snuit die nat was van zeewater en goudkleurig van het zand. Dat deed hij vaak, zo'n tikje tegen haar hand. Hij hoefde er niet hoog voor te springen en wist dat hij altijd reactie kreeg. Zo ook nu, nu ze in haar tas naar zijn balletje zocht en dat voor hem in het water gooide. Blaffend vloog hij erachteraan, verdween even helemaal onder water en kwam toen weer boven.

Het deed haar denken aan de woorden die Maarten die eerste dagen bijna als een mantra had herhaald: die komt wel weer boven water. Suze bleef staan en staarde uit over de zee. De weerkaatsing van het zonlicht deed haar ondanks haar zonnebril haar ogen tot spleetjes knijpen. Vaga gooide zijn balletje voor haar voeten en ze wierp het opnieuw het water in.

Die komt wel weer boven water.

Het eerste berichtje was na zes dagen gekomen. *Maak je geen zorgen om mij, lieve Suze. Ik kies voor een nieuw leven.* En daarna, twee weken na Maria's verdwijning: *Laat mij gaan, laat het nu maar rusten. Love you xx*

Beide berichten waren zo 'niet Maria' dat het bijna pijn deed aan Suzes ogen om ze te lezen. Haar stoere, onverschrokken vriendin die ineens dingen zei als 'lieve Suze' of 'love you xx', dat sloeg nergens op. Dat had ze bij de politie ook duidelijk proberen te maken, ze had sterk het gevoel dat deze berichten door iemand anders waren opgesteld. Het lag zo voor de hand dat ze niet begreep waarom de politie het niet als serieuze moge-

lijkheid kon onderzoeken. Ze had zelfs nog een hele avond gegoogeld naar vermissings- en moordzaken waarin daders hetzelfde hadden gedaan, een zoektocht die haar een nacht vol nare dromen had opgeleverd omdat ouders, echtgenoten, broers, zussen, kinderen en minnaars kennelijk in staat waren hun ooit geliefden of dierbaren de meest gruwelijke dingen aan te doen. Daden die ze daarna met meer of minder succes probeerden te verbergen door te doen alsof het slachtoffer digitaal nog in leven was. Hoe vaak die tactiek wel slaagde, viel natuurlijk moeilijk te zeggen.

De politie had haar spoorwerk serieus genomen, maar er was verder niet zo gek veel mee gebeurd. Er was geprobeerd de telefoon van Maria te lokaliseren, een onderzoek waarvan Suze veel had verwacht maar de resultaten waren niet erg duidelijk. Alle mogelijkheden die een iPhone bood voor opsporing waren uitgeschakeld. Het enige wat overbleef, was de laatste zendmast waarmee het toestel contact had gemaakt en dat was die in de buurt van Maria's huis geweest, ook al was ze toen al twee weken niet meer gezien.

Na het laatste berichtje was er geen contact meer geweest en omdat de telefoon nu uitstond, was er ook geen mogelijkheid om die nog uit te peilen. Nog wekenlang had Suze zo nu en dan geprobeerd te bellen, maar elke keer kreeg ze de voicemail. Op één moment na, nu bijna drie weken geleden. Ineens was de telefoon overgegaan, om na twee keer alsnog op de voicemail te

schieten. Meteen daarna had Suze opnieuw gebeld en toen nog een keer, maar ze had niets anders meer gehoord dan Maria's vooraf opgenomen stem die haar vertelde dat ze nu even niet kon opnemen maar natuurlijk later zou terugbellen.

Een ingeblikt muziekje uit haar tas haalde haar uit haar gedachten. Ze pakte haar mobiel. Celine, las ze in het scherm en ze nam op. 'Hé.'

'En?' vroeg haar vriendin meteen, zonder begroeting. 'Of ben je nog niet geweest?'

Ze had Celine zelf moeten bellen, bedacht Suze, maar ze had het telefoontje voor zich uit geschoven. Alsof het nieuws daarmee nog meer realiteit werd dan het al was. Ze had haar vriendin gisteren verteld dat de politie haar had gevraagd vandaag naar het bureau te komen, ergens in de ochtend. Dat er iets te vertellen was dat beter persoonlijk dan via de telefoon kon. Het gebrek aan spoed had Suze al doen vermoeden dat het gesprek niet zou gaan over een belangrijke nieuwe wending, een spectaculaire aanwijzing die eindelijk naar het beslissende spoor zou leiden. Na drie maanden en het continu afschalen van het onderzoek had haar verstand allang beseft dat de kans daarop met de dag kleiner werd. En dat andere zaken prangender waren en meer bezetting vroegen.

'Nee...' zei Celine ademloos toen Suze vertelde wat ze te horen had gekregen. 'Dus ze geven het op?'

'Ze zeggen dat ze bij nieuwe informatie het onderzoek weer zullen oppakken.'

‘Dat klinkt in mijn oren als hetzelfde. Ze weten het niet en ze stoppen ermee. Jammer voor Maria, jammer voor ons.’ Celine snoof hoorbaar. Ze kon lief en soms bijna popperig overkomen, maar als ze zich ergens druk om maakte, kwam haar onverzettelijke Rotterdamse aard naar boven. Een onverwachte eigenschap die Suze juist zo leuk aan haar vond. ‘We moeten iets doen, Suus’, zei Celine nu strijdlustig. ‘Ik weet zeker dat Maria ergens op ons wacht. Dat ze onze hulp nodig heeft. Ik weet zeker dat...’

Ze maakte die zin niet af. ‘Wat?’ vroeg Suze na een paar seconden. ‘Wat weet je?’

Maar Celine gaf geen antwoord. In plaats daarvan richtte ze het woord tot iemand die blijkbaar bij haar was. Suze meende de stem van Max te herkennen. ‘Heeft het zin als we nog eens gaan praten?’ vroeg Celine toen ze zich weer tot Suze richtte. ‘Nog één poging?’

‘Alleen als we met nieuwe en doorslaggevende informatie komen waar de politie echt niet omheen kan.’

‘Zoals?’

‘Tja.’ Suze haalde kort haar schouders op. Alsof ze daar niet al over had gepiekerd nog voor het onderzoek werd gesloten. Alsof die informatie niet al die tijd al rondzwierf en alleen nog maar door haar naar de politie gebracht moest worden. ‘Een lichaam?’ gokte ze cynisch.

‘Niet doen’, zei Celine. ‘We mogen de hoop niet opgeven. Luister, ik moet gaan maar we hebben het er nog over.’

‘Oké, bye’, zei Suze snel, maar de verbinding was al verbroken. Ze opende WhatsApp en stuurde er een berichtje naar Celine achteraan. *Straks een drankje bij Piña?*

Even wachtte ze, maar het bericht bleef onbeantwoord. Toen sloot ze WhatsApp, belde Maarten maar die nam niet op, en riep Vaga terug uit het water. Met een zwaar gevoel liep ze terug naar huis.